

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyně Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce X
bytem X

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – Střed

osoba na řízení zúčastněná

Compass Group Czech Republic, s.r.o., IČO 04668529
sídlem Jankovcova 1603/47a, 170 00 Praha 7 – Holešovice
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Šabatkou
sídlem Panská 854/2, 110 00 Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016, č. j. 35067/16/5200-10421-707161,
ve věci stížnosti na postup plátce daně

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „*správce daně*“ nebo „*finanční úřad*“) ze dne 9. 10. 2015, č. j. 215340/4000-50711-105935, kterým byla podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění rozhodném (dále jen „*daňový řád*“) zamítnuta stížnost žalobce na postup plátce daně.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce nejprve uvedl, že mezi ním a společností EUREST, spol. s r.o. (dále jen „*plátce*“ nebo „*tehdejší zaměstnavatel*“) byla dne 3. 1. 2007 uzavřena pracovní smlouva, která obsahovala konkurenční doložku, na základě které měl plátce po ukončení pracovního poměru vyplácet žalobci za každý měsíc, ve kterém se zdrží konkurenčního jednání, plnění ve výši průměrného výdělku. Pracovní poměr mezi žalobcem a plátcem skončil ke dni 31. 7. 2013.
3. Žalobce v podané žalobě jako zásadní námitku uvádí, že žalovaný zcela špatně posoudil způsob, jakým plátce „*zúčtoval*“ závazek vůči žalobci ke dni skončení pracovního poměru ve výši 12 násobku měsíční finanční kompenzace. Plátce tak učinil bez toho, aby měl jakýkoliv podklad k takovému zúčtování. Plátce v době skončení pracovního poměru nemohl ze žádných okolností rozumně usuzovat, jak dlouho se poplatník konkurenčního jednání zdrží a jak dlouho tedy bude muset kompenzaci vyplácet. Z toho pak plyne, že plátce nemohl vědět, jakou celkovou částku bude muset vyplácet a nemohl žádným relevantním způsobem určit, jak vysoký závazek vůči poplatníkovi by měl zúčtovat ke dni ukončení pracovního poměru. Žalobce je toho názoru, že stanovisko Generálního finančního ředitelství ze dne 20. 2. 2013, na něž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkazuje, je sice správné, ale v žádném případě jej nelze použít, neboť se ve stanovisku uvádí, že „*závazek skutečně vzniknul*“. Nárok žalobce na výplatu finanční kompenzace však vzniká teprve tím, že se zdrží konkurenčního jednání.
4. Žalobce dále namítá, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neodůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že je podstatné to, že žalobci vznikl nárok na plnění již v srpnu roku 2013 a skutečnost, že nárok na vyplacení plnění nastal až v dalších měsících roku 2013 a 2014 nemá vliv na oprávněnost zúčtování tohoto nároku ve mzdách za měsíc srpen roku 2013. Poté žalobce uvedl, že nesouhlasí s konstatování žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že ve stížnosti na postup plátce nenamítal, zda mohl plátce kvalifikovaně zúčtovat závazek vůči žalobci, když ve stížnosti jednoznačně namítal špatný postup plátce, který toto zahrnuje.
5. Závěrem žalobce uvedl, že mu plátce chybným způsobem vypořádání hrubého příjmu způsobil negativní důsledky, jelikož za něj neodváděl pojistné na sociální zabezpečení a politiku zaměstnanosti. Dále za něj neodváděl pojistné na důchodové spoření v zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje X

výši, čímž žalobce krátil na výnosech z důchodového spoření. Současně plátce krátil rozpočet o odvody na sociálním zabezpečení v roce 2014. Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

6. Žalovaný ve vyjádření ze dne 30. 11. 2016 uvedl, že meritem předmětného sporu je posouzení postupu plátce při odvodu na důchodové spoření žalobce, respektive posouzení otázky, zda plátce postupoval správně, když zaúčtoval závazek uhradit žalobci částku představující kompenzaci za dodržení konkurenční doložky najednou (v celé výši odpovídající 12 měsícům dodržení konkurenční doložky, tj. 12 splátkám). Žalovaný setrval na svém postoji, který uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí, a plně na něj odkázal. Žalovaný zdůraznil, že žalobci vznikl nárok na plnění (kompenzaci) již v srpnu roku 2013, přičemž skutečnost, že nárok na jeho vyplacení nastal až v dalších měsících roku 2013 a dále v roce 2014, nemá vliv na oprávněnost plátce zúčtovat tento nárok ve mzdách za měsíc srpen roku 2013.

III.

Obsah správního spisu

7. Dne 18. 5. 2015 bylo správci daně doručeno žalobcovo podání označené jako „*Stížnost na postup plátce pojistného na důchodové spoření*“, v němž žalobce uvedl, že plátce jeho mzdy a dalších požitků za něj v roce 2013 a nejspíš i v roce 2014 neodváděl pojistné na sociálním zabezpečení a dále, že se stal od 1. 5. 2013 účastníkem důchodového spoření, přičemž jeho tehdejší zaměstnavatel za něj v roce 2013 a pravděpodobně i v roce 2014 neodváděl pojistné na důchodové spoření, přestože jej o své účasti v důchodovém spoření informoval.
8. Správce daně reagoval výzvou ze dne 11. 6. 2015, č. j. 135112/15/4000-50711-202443 k prokázání skutečností podle § 237 daňového řádu a § 29 zákona č. 397/2012 Sb., o pojistném na důchodovém spoření, ve znění rozhodném (dále jen „*zákon o pojistném na důchodovém spoření*“). Písemností ze dne 12. 6. 2015 žalobce správci daně odpověděl, že požadavky podle § 237 daňového řádu nesplnil, což napraví. Poté písemností ze dne 23. 6. 2015 doplnil svou stížnost na postup plátce, v níž uvedl, že nesrovnalosti v důchodovém spoření zjistil dne 11. 6. 2015 a odpověď od plátce obdržel dne 23. 6. 2015. K uvedenému podání žalobce přiložil odpověď plátce, potvrzení o zdanitelných příjmech za období ledna až srpna roku 2013 a ledna až července roku 2014.
9. Dne 28. 8. 2015 byl správci daně doručen e-mail vedoucí účetní plátce s přehledem o příjmech pracovníka za období srpen až prosinec 2013 a leden až prosinec 2014. Součástí správního spisu je též odpověď tehdejšího zaměstnavatele na výzvu správce daně k doložení informací k hrazení životního pojištění, z předchozího daňového řízení, včetně rámcové smlouvy o motivačním životním pojištění a mzdové listy žalobce za období leden až prosinec roku 2013.
10. Dne 9. 10. 2015 vydal správce daně rozhodnutí o stížnosti na postup plátce, kterým stížnost žalobce zamítnul s tím, že plátce nesrážel u žalobce pojistné na důchodové spoření v roce 2013, jelikož žalobce již v únoru roku 2013 dosáhl u plátce maximálního základu pro odvod pojistného na důchodové spoření ve smyslu § 5 zákona o pojistném na důchodové spoření a v roce 2014 z toho důvodu, že plátce neúčtoval odvolateli žádný příjem.
11. Proti rozhodnutí správce daně podal žalobce odvolání ze dne 25. 10. 2015, v němž uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě. Správce daně reagoval výzvou ze dne 23. 11. 2015,

č. j. 244424/15/4100-10720-204297 k vyjádření plátce k podanému odvolání a dále výzvou z téhož dne, č. j. 2418150/15/4100-10720-204297 k poskytnutí údajů a listin. Dne 16. 12. 2015 bylo žalovanému doručeno doplnění podkladů pro rozhodnutí, jehož součástí je protokol o místním šetření u plátce ze dne 27. 5. 2016, dále kopie pracovní smlouvy mezi plátcem a žalobcem ze dne 3. 1. 2007 obsahující ustanovení o sjednání konkurenční doložky, účetní doklady o zaúčtování vzniku závazku z konkurenční doložky vůči žalobci v účetnictví plátce, vyjádření plátce ve věci provedených účetních operací a zahrnutí závazku z přiznání konkurenční doložky jako daňově uznatelného nákladu do daňového základu příslušného zdaňovacího období.

12. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 9. 8. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl s tím, že k problematice pojmu „zúčtováný příjem“ zaujalo Generální finanční ředitelství stanovisko ve zveřejněném příspěvku z jednání Koordinačního výboru s Komorou daňových poradců ČR ze dne 20. 2. 2013 v rámci příspěvku č. 393/20.02.13 (dále jen „*stanovisko GFR*“), který se týkal vztahu mezi tvorbou dohadných položek pasivních a daňovými povinnostmi plátce daně při zúčtování příjmu. Zúčtováním příjmem se rozumí situace, kdy byl příjem zaúčtován jako závazek zaměstnavatele vůči zaměstnanci a došlo k zápisu zaměstnavatele vůči zaměstnanci ve výši dlužné mzdy na mzdový list zaměstnance do položky – úhrn zúčtovaných mezd. Poté žalovaný odkázal na § 38h odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném (dále jen „*zákon o daních z příjmů*“), podle něhož *plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „záloha“)* ze základu pro výpočet zálohy. *Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu. Základem pro výpočet zálohy je úhrn příjmů ze závislé činnosti zúčtováný nebo vyplacený poplatníkovi za kalendářní měsíc nebo za zdaňovací období, vyjma příjmů zdanitelných daní vybíranou srážkou sazbu daně podle § 36 a příjmů, které nejsou předmětem daně, snížený o částky, které jsou od daně osvobozeny, a zvýšený o povinné pojistné.* Z uvedeného ustanovení žalovaný vyvozuje povinnost plátce srazit zálohu na daň při zúčtování nebo vyplacení zdanitelného příjmu ze závislé činnosti, přičemž záleží na tom, jaká skutečnost nastala dříve. Žalovaný je toho názoru, že právní nárok na výplatu konkurenční doložky byl v projednávaném případě dán skončením pracovního poměru žalobce, tj. ke dni 31. 7. 2013 a tento právní nárok byl plátce povinen v určené výši uspokojit, jestliže žalobce splní stanovené podmínky. Plátce pojistného proto v rámci mezd za období srpen 2013 zúčtoval sjednanou částku konkurenční doložky připadající na celé období plnění závazku žalobce, tj. ve výši 2 687 067 Kč a srazil odpovídající povinné zdravotní pojištění a zálohu na daň z příjmů fyzických osob. Výplata zúčtovaného příjmu v následujících měsících roku 2013 a 2014 pak podle žalovaného již základ pro výpočet zálohy na daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti nezakládá. K nároku žalobce na důchodové spoření žalovaný odkázal na § 17 zákona o pojistném na důchodové spoření, z něhož vyvodil, že pokud plátce pojistného vybírá nebo sráží daň z příjmů poplatníkovi, který je poplatníkem pojistného na důchodové spoření, postupuje plátce pojistného při srážení záloh na pojistné stejně, jako postupuje při srážení záloh na daň, kterou upravuje § 38h odst. 7 zákona o daních z příjmů. Podle tohoto ustanovení plátce daně srazí zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen „*mzda*“) poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Připsáním příjmu se pak rozumí zúčtování pohledávky poplatníka za plátcem příjmu. Žalovaný uzavřel, že plátce byl oprávněn zúčtovat nárok žalobce ve mzdách za měsíc srpen roku 2013.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
14. Podle ustanovení § 51 s. ř. s. bylo rozhodováno bez nařízení jednání, když účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.
15. Žaloba není důvodná.
16. Při posouzení věci soud vycházel z následující právní úpravy:
17. Podle § 310 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění rozhodném (dále jen „zákoník práce“), byla-li sjednána konkurenční doložka, kterou se zaměstnanec zavazuje, že se po určitou dobu po skončení zaměstnání, nejdéle však po dobu 1 roku, zdrží výkonu výdělečné činnosti, která by byla shodná s předmětem činnosti zaměstnavatele nebo která by měla vůči němu soutěžní povahu, je součástí konkurenční doložky závazek zaměstnavatele, že zaměstnanci poskytne přiměřené peněžité vyrovnání, nejméně však ve výši jedné poloviny průměrného měsíčního výdělku, za každý měsíc plnění závazku. Peněžité vyrovnání je splatné pozadu za měsíční období, pokud se smluvní strany nedohodly na jiné době splatnosti.
18. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“), tento zákon upravuje pojistné na sociální zabezpečení, které zahrnuje pojistné na důchodové pojištění a pojistné na nemocenské pojištění, a příspěvek na politiku zaměstnanosti.
19. Podle § 3 odst. 3 zákona o pojistném na sociální zabezpečení zaměstnanci jsou poplatníky pojistného na důchodové pojištění, jde-li o zaměstnance, kteří jsou účastni důchodového pojištění podle předpisů o důchodovém pojištění a zároveň jsou účastni nemocenského pojištění podle předpisů o nemocenském pojištění; za tohoto zaměstnance se považuje též fyzická osoba, které po skončení zaměstnání zakládajícího účast na důchodovém a nemocenském pojištění byly zúčtovány příjmy z tohoto zaměstnání, které jsou započitatelné do vyměřovacího základu.
20. Podle § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení je vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.
21. Podle § 38h odst. 1 zákona o daních z příjmů plátce daně vypočte zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti (dále jen „záloha“) ze základu pro výpočet zálohy. Tato záloha se spravuje jako daň podle daňového řádu. Základem pro výpočet zálohy je úhrn

příjmů ze závislé činnosti zúčtovaný nebo vyplacený poplatníkovi za kalendářní měsíc nebo za zdaňovací období, vyjma příjmů zdanitelných daní vybíranou srážkou sazbou daně podle § 36 a příjmů, které nejsou předmětem daně, snížený o částky, které jsou od daně osvobozeny, a zvýšený o povinné pojistné.

22. Podle § 2 odst. 1 zákona o pojistném na důchodovém spoření je plátcem pojistného na důchodové spoření plátce daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, pokud je podle zákona o daních z příjmů povinen vybírat nebo srážet daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti poplatníkovi, který je zároveň poplatníkem pojistného na důchodové spoření.
23. Podle § 17 odst. 1 zákona o pojistném na důchodovém spoření plátce pojistného odvádí pojistné na důchodové spoření připadající na poplatníka prostřednictvím měsíčních záloh na pojistné. Podle odst. 2 téhož ustanovení plátce pojistného srazí poplatníkovi zálohu na pojistné v termínu, ve kterém se sráží záloha na daň z příjmů ze závislé činnosti, a to obdobným způsobem jako tuto zálohu na daň.
24. Žalobce namítá, že plátce daně nemohl zúčtovat příjem žalobce ihned po ukončení pracovního poměru, tj. v srpnu roku 2013, když nevěděl, jak vysoký závazek vůči žalobci z konkurenční doložky vznikne.
25. Městský soud v Praze nejprve konstatuje, že konkurenční doložka je smluvní institut, kterým se po dobu ve smlouvě uvedenou omezuje výdělečná činnost zaměstnance po skončení jeho pracovního poměru. Smyslem a účelem konkurenční doložky je ochrana zaměstnavatele před únikem informací ke konkurenčnímu podnikateli prostřednictvím zaměstnanců. Protihodnotou omezení zaměstnance je finanční kompenzace sjednaná ve smlouvě. Základní mantinely, v nichž lze konkurenční doložku sjednat, stanoví shora citované ustanovení § 310 odst. 1 zákoníku práce.
26. Není sporu o tom, že dne 3. 1. 2007 byla mezi žalobcem a jeho tehdejší zaměstnavatelem uzavřena pracovní smlouva, která obsahovala i konkurenční doložku, podle níž se žalobce v bodě VI/1 zavázal, že *„se po dobu 12 kalendářních měsíců po skončení pracovního poměru zdrží výdělečné činnosti, která bude v souladu s předmětem činnosti zaměstnavatele, dle stavu zápisu předmětu činnosti v obchodním rejstříku, ke dni ukončení pracovního poměru a že se zdrží činnosti, která by měla vůči zaměstnavateli soutěžní povahu“*. Dále se tehdejší zaměstnavatel žalobce v bodě VI/3 zavázal, že *„zaměstnanci za každý měsíc plnění závazku podle bodu VI/I této smlouvy poskytne peněžité vyrovnání ve výši průměrného výdělku zjištěného dle pracovněprávních předpisů ke dni ukončení pracovního poměru“*.
27. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce se svým tehdejší zaměstnavatelem v pracovní smlouvě uzavřel smlouvu o konkurenční doložce, ve které se dohodli na délce závazku (12 kalendářních měsíců po skončení pracovního poměru), na výši peněžitého vyrovnání (průměrný měsíční výdělek za každý měsíc závazku). Výše peněžitého vyrovnání za splnění konkurenční doložky je tak zřejmá ze samotné smlouvy o konkurenční doložce, nárok na tuto kompenzaci vznikl žalobci skončením jeho pracovního poměru. Od nároku na kompenzaci je třeba odlišit splatnost peněžitého vyrovnání, která byla dohodnuta v souladu s § 310 odst. 1 zákoníku práce pozadu za měsíční období.
28. Soud nemůže souhlasit s tím, jak žalobce vykládá obsah smluvního ujednání, konkurenční doložky, kterou uzavřel, když argumentuje tím, že plátce nemohl ze žádných okolností rozumně usuzovat, jak dlouho se poplatník konkurenčního jednání zdrží a jak dlouho tedy

plátce bude muset finanční kompenzaci vyplácet a nemohl tak vědět, jakou celkovou částku tvoří v daném okamžiku závazek plátce ze sjednané konkurenční doložky. Jak soud uvedl v předchozím odstavci, závazek žalobce i výše finanční kompenzace jako závazek plátce byly v konkurenční doložce jasné a určité dohodnuty. Nárok žalobce na peněžité vyrovnání vznikl skončením pracovního poměru žalobce u plátce, tj. dnem 31. 7. 2013, nárok na jeho vyplacení pak nastal v dalších měsících roku 2013 a 2014. Žalobce se zavázal zdržet se konkurenčního jednání po dobu 12 měsíců od skončení pracovního poměru. Případné nedodržení délky závazku je porušením dohodnutého smluvního závazku a má za následek odpovědnost smluvní strany, která svůj závazek nedodržela, nikoliv změnu dohodnutého závazku.

29. Pro posouzení žalobních námitek je podstatné to, zda mohl plátce celou sjednanou částku představující finanční kompenzaci za splnění konkurenční doložky zúčtovat žalobci již ve mzdách za měsíc srpen 2013. Soud souhlasí se žalovaným, že vzhledem k tomu, že žalobci nárok na tuto smluvně sjednanou kompenzaci vznikl skončením jeho pracovního poměru u plátce dne 31. 7. 2013, vznikla v srpnu 2013 plátcí povinnost nárok žalobce uspokojit. Plátce byl proto oprávněn celkovou hodnotu finanční kompenzace připsat žalobci k dobru již při zúčtování mzdy za srpen 2013. Skutečnost, že peněžní vyrovnání, na které již žalobci vznikl nárok, bylo splatné postupně v dalších měsících roku 2013 a roku 2014, nemá na oprávněnost zúčtování celého nároku žalobci v měsíci srpnu 2013 vliv. Žalobní námitka, že plátce zúčtoval žalobci peněžité vyrovnání sjednané v konkurenční doložce svévolně a neoprávněně, je nedůvodná.
30. Současně soud konstatuje, že neshledal, že by žalovaný svůj závěr o vzniku nároku žalobce na plnění již v srpnu 2013 neodůvodnil, jak tvrdí žalobce. Lze však souhlasit i se žalobcem, pokud se ohrazuje proti konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že žalobce ve stížnosti na postup plátce nenamítal, zda mohl plátce kvalifikovaně zúčtovat závazek vůči němu, když ve stížnosti namítal špatný postup plátce, který toto zahrnuje. Soud se domnívá, že obě tato stanoviska svědčí spíše o nepochopení argumentů protistrany, nemají však vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které je, pokud jde o postup plátce, řádně a přezkoumatelně odůvodněno.
31. Protože žalobci bylo celé peněžní vyrovnání náležející mu z konkurenční doložky zúčtováno jako příjem ze závislé činnosti již v srpnu 2013, vznikla v tomto rozhodném období plátcí povinnost srazit žalobci zálohu na daň z příjmů ze závislé činnosti, pojistné na důchodové pojištění a zálohu na pojistné na důchodové spoření. To plátce, jak žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí popsal a odůvodnil, s přihlédnutím k maximálnímu vyměřovacímu základu pojistného učinil. Proti tomuto postupu plátce, kromě již shora vypořádané námitky, že plátce nemohl žalobci zúčtovat celou finanční kompenzaci již v srpnu 2013, žalobce žádné další konkrétní námitky neuplatnil.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Vzhledem ke shora uvedenému Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení účastníků řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků, nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. O nákladech řízení osoby na řízení zúčastněné soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má tato osoba právo jen na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, což se v této věci nestalo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2020

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X